

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 18417/13
06.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... број ..., коју заступа пуномоћник Драгослав Ћетковић, адвокат из Београда, ул. Балканска број 38, против туженог Секретаријата за социјалну заштиту – Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда, ради поништаја решења туженог XIX-06 број 58.2-759/2013 од 17.10.2013. године, у предмету социјалне новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 06.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Секретаријата за социјалну заштиту – Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда XIX-06 број 58.2-759/2013 од 17.10.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем у ставу првом диспозитива поништава се решење Одељења за општу управу, Одсека за борачку и инвалидску заштиту Управе градске општине Звездара, број: 580-82 од 23.07.2013. године, којим је тужиљи признато право на породичну инвалиднину у месечном износу од 60% од основа, почев од 01.07.2013. године, па надаље док постоје законски услови за исто. Ставом другим диспозитива оспореног решења одбија се захтев тужиље за признавање права на породичну инвалиднину по палом борцу као неоснован.

У тужби поднетој Управном суду дана 22.11.2013. године, тужиља оспорава законитост наведеног решења због битних повреда одредаба Закона о општем управном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона. Наводи да је решењима првостепеног органа од 13.06.1997. године и од 24.05.1999. године тужиљи и њеној деци, као сууживаоцима признато право на породичну инвалиднину по палом борцу, па је тужиља то право уживала све до доношења спорног решења. Сада се у поступку ревизије врши преиначење истог решења јер је утврђено да је Б.Б. погинуо дана 09.09.1993. године у својству припадника војске Републике Српске Крајине, а право својства борца се не може признати палом борцу учеснику оружаних акција на територији СРЈ после 27.04.1992. године, јер после тог датума СФРЈ не постоји, а каснији учесници војних акција су припадници војске Републике Српске Крајине. Истиче да је такво тумачење непримерено и недопустиво и предлаже да суд закаже расправу након чега ће оспорено решење поништи у

целости и предмет вратити туженом на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41 став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима из образложења оспореног решења првостепеним решењем Одељења за општу управу, Одсека за борачку и инвалидску заштиту Управе градске општине Звездара, број: 580-82 од 23.07.2013. године, признато је тужилји право на породичну инвалиднину супрузи палог борца у месечном износу од 60% од основа, почев од 01.07.2013. године, па надаље, све док постоје законски услови за то. У поступку ревизије тужени орган оцењује да је првостепени орган извукао неправилан закључак у погледу испуњености услова за признавање права тужилји и да је признао тражено право иако за то нису постојали услови, што је по налажењу туженог разлог за поништавање првостепеног решења и одбијање предметног захтева тужилје као неоснованог. Имајући у виду чињеницу да је пали борац Б.Б., супруг тужилје, погинуо дана 09.09.1993. године као припадник Војске Републике Српске Крајине, то по налажењу туженог тужилја не испуњава услове за признавање права на породичну инвалиднину по палом борцу, јер у моменту погибије супруг тужилје није вршио војне дужности или друге дужности ради одбране суверености, територије и уставног поретка СРЈ. Са свега изложеног, на основу члана 87. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, тужени је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Основано се по оцени Управног суда тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужилје. Из списка предмета произлази да је решењем Одељења за привреду, финансије и друштвене делатности, Одсека за борачку и инвалидску заштиту, Општинске управе општине Звездара, број 580-194 од 13.06.1997. године, А.А., В.В. и Г.Г., супрузи и деци палог борца признато као сууживаоцима право на породичну инвалиднину у месечном износу од 30% од личне инвалиднине војног инвалида I групе, увећану за 50% за сваког сауживаоца почев од 01.07.1997. године, па надаље за стално, све док постоје законски услови за то. Решењем истог првостепеног органа број 580-165 од 24.05.1999. године, којим је замењено решење овог органа број 580-194 од 13.06.1997. године, ставом првим диспозитива, Г.Г., престаје право на породичну инвалиднину као ћерки палог борца, закључно са 30.06.1996. године због завршетка школовања. Ставом другим диспозитива А.А. и В.В. сауживаоцима породичне инвалиднине из Београда, признаје се право на породичну инвалиднину, као супрузи и сину палог борца у месечном износу од 60% просечне нето зараде у СРЈ из претходног месеца увећане за 80% , увећано за 50% од утврђеног износа за сауживаоца, почев од 01.07.1996. године, па надаље за стално, све док постоје законски услови за то.

Код изнетог, Управни суд налази да тужени орган у оспореном решењу није ценио и навео разлоге уз позивање на прописе од каквог су значаја наведена првостепена решења којима су тужилји и деци тужилје већ призната права на породичну инвалиднину по палом борцу. Стога је по оцени овог суда, оспорено решење је донето уз повреде одредаба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, („Службени лист СРЈ” број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС” број 30/10), с обзиром да чињенице, разлози, те правни прописи из образложења оспореног

решења не упућују на одлуку у диспозитиву.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука суда у предметној управној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, које су од утицаја на законитост оспореног решења, а које је тужени орган дужан да отклони у поновном поступку одлучивања по жалби.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка из образложења ове пресуде обавезне за тужени орган сагласно члану 69. став 2. истог закона.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 06.11.2015. године, 19 У 18417/13**

**Записничар
Михајло Ралић, с.р.**

**Председник већа-судија
Гордана Цакула, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ